

„Kartka z mojego dziennika”

Dzisiejszy dzień był pełen przerywi.
Nie wiem jak zbiera wrażenia dnia,
który był pełen niespodziewanych
wydarzeń. Dzień był piękny, jak to tylko
w lipcu być może. Powietrze pachnie
miodek i lipą a w sercach ludzi
smutek. Wsryscy pogadują coś o odwrócie
Niemców i walkach nad Bugiem.
Podobno słychać z oddali odgłosy dział
wojennych. U nas w domu myśli się o tym
co robić, jak działania przysunąć się
bliżej. Na wypadek, robimy dzisiaj pranie.
Idźmy wsryscy co się tylko dało do
prania. Ja bosz i w najgorszej sukience
wysztam do koleżanek. Gawędzimy sobie,
oczywiście o wojnie. Nawar wpada
wystraszona dziewczyna i wota:

722
Ukraincy rina Polaków, już są w Borbach
i idą do wsi. W pierwszej chwili staliśmy
wzruszy jak wyci w czasie. Wreszcie
oprytomniatam. Trzeba biegać do domu.
Idę przez wieś, a tu już popioły ogromny.
Dzieci z matkami i tobatami; dziewczęta
kryją się i zawodzą. Chłopi zbierają się
gromadami, z siekierami, kosami w rękach.
Ktoś mówi o obrońce - kobiety - zatrzymują się.
Tęż - lament - krzyk i bestia. W końcu
pada rozkaz: - Kobiety i dzieci w pola, a
chłopi na Ukraińców! Nie puścimy ich
do wsi! Pobiegłam do domu. Dom zamknięty.
Żywej duszy w okolicy nie ma. U sąsiadów
też pustki, - drzwi postawione. Wszystko na
opieczu Bożym. Pies Burak lata jak wściekły,
a inne psy wyją. I rozpiera w sercu
sukam swoich bliskich po "kogutach"

723
w polu po polach, w kogutach siedzą
matki z matymi dziećmi. W końcu w ciszę
się sama do takiego "koguta" i słucham
że ścisniętym sercem wraży ze swojej
wioski. Tak upłynęło parę godzin - Padają
pocieszające słowa, że obrona zorganizowana
na, że nie nam się nie stanie. Tymczasem
gonią konny krzyż: Ludzie wracajcie
spokojnie do domu! To pomysł, żadnych
Ukraińców niema. Klady z niedowierza-
niem słuchają tej wieści, ale wylazły, z
kryjówek! Zawoływały się pola. Z kartoflika
podniosły się szeregi głów dziecięcych i
starych, jak to było wieli? Przysięgły
ktoś, że w polu były pustki. Ludzie gromada
mi radzili o wypadku. Wzruszy wracają
do domów. W drodze spotkałam swoją rodzinę,
która ukryta była gdzieś w kartofliku.

7/4
121
Sreżestliwim (smil) wróciłismy do domu.
Okazało się, że poptoch ten stworzyła
niejasna pogłoska, że na kolonie w lasie
koto Bork napadli Ukraińcy i wymordowa-
wali kilka rodzin. Borki powiadomity
Iehorowek. Iehorowek rozestat gońców
na Wrosów, Kock, Iehorow, kumierzyki i
wśródnie stworzyły się oddziały obrony,
które miały sobie wzajemnie pomagać.
Dobrze, że tak się skończyło. d Dziś jeszcze
jestem z rodziną i spać będę w swoim
łóżku. Co będzie jutro? Zobačymy!

Iehorowek. (Lipiec 1944 rok.)

Rok szk. 1945/46